

מז:

שור שנגח את הפרה פרק חמישי בבא קמא

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) לקמן נמי דר"מ ס"ל:
כ"ה מ... (ב) [שבת נב: וש"ס
וע"י מו"ק סמוכות ט: ד"ה
מכ"ה], (ג) לקמן נמי:
(ד) וינמות מ: וש"ס,
(ה) לקמן נמי (ו) נפ"ל: ד"ה:
(ז) ויפ"ח מוספות לקמן מ:
ד"ה ושמואל.

הגהות הב"ה

(ב) במשנה עד שקבל
עליו בעל הבית לשמור:
(ג) ח"ס ד"ה א"ת וי'
(ד) הוא שיפטר לנצי:
(ז) ד"ה ויפ"ח וי' דאינו
אלא מלא:

לענין רש"י

אמור"א [אינומור"א]
מחלה בבמה.

יב א מ"י פ"ו תלכות
נתיק מתוך הלכה ד'
סגן טעין פ"ה טושי"ט ח"מ
טעין שלם טעין ב'
ג' ב מ"י שם הלכה ה' וי'
השמות וינמות טושי"ט
טעין ט'
ד' ב מ"י שם וי' ה' י'
סגן טעין טושי"ט שם
טעין ה' ועי' נב"ה
ויעתן לאל טעין ג' וי'
טעין ט'
טו ד מ"י שם פ"ג הלכה
י' ועי' בהשמות
והמ"מ סגן טעין טושי"ט
ח"מ טעין שלם טעין ט'
טו ה מ"י שם טושי"ט
טעין ט'
י' ו מ"י שם פ"ד הלכה ג'
סגן טעין ט'
י' ו מ"י שם פ"ג הלכה
י' וי' טעין ט'
טעין ט' בהמ"מ
י' ח טושי"ט ח"מ פ"ה
שם טעין ט' וי' טושי"ט
טעין טושי"ט ח"מ פ"ה
ויעתן טעין ט' וי' טעין ט'

מוסף רש"י

ואם הכנים ברשות בעל
החצר חייב. בנזק. דבי
אמר ליה עול. עול ואונס
לך קאמר ליה. ר' יוחנן פ"ה
ב"ה ט"ו. רבי אומר ב"ה
עד שיקבל עליו
לשמור. דעול וי' וי' וי'
לך קאמר ליה. ר' יוחנן פ"ה
הב"ה. טעין אהדי
וינמות ג'. קשה רש"י
לפי' (והחיות טושי"ט).
פטור מדיני אדם. מלא.
חייב בדיני שמים.
מירענות נאלם לרשעים.
שמתין להפסיד את ירחל
(ג"ס י"ג).

אימא סיפא אם הבנים ברשות בו. תימה לר"י אמאי לא
דייק ממחלת הבצב דקמי שלם ברשות ושבתן בהממו
של בעל הבית פטור ברשות חייב דבסתמא קביל עליה נטירותא כרבנן
וקשה להחוקק בהן בעל הקדירות חייב כרבי ועל הבצב כפני עגמה

ברשות ונגחו שורו של בעל הבית או
שנשכו כלבו של בעל הבית פטור *נגח הוא
שורו של בעל הבית חייב *נפל לבורו
והבאיש מימיו חייב היה אביו או בנו לתוכו
משלם את הכופר *והאם הכנים ברשות בעל
החצר חייב רבי אומר *בכולן אינו חייב עד
שיקבל עליו (ב) לשמור: *ג' מעמא דשלא
ברשות הא ברשות לא מיהייב בעל קדירות
בנזקי בהמתו דבעל חצר ולא אמרינן קבולי
קביל בעל קדירות נטירותא דבהמתו דבעל
חצר מני רבי היא דאמר כל ברשותא לא
קביל עליה נטירותא אימא סיפא אם הכנים
ברשות בעל חצר חייב אתאן לרבנן דאמרי
בסתמא נמי קבולי קביל עליה נטירותא ותו
רבי אומר בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו
בעל הבית לשמור רישא וסיפא רבי ומציעתא
רבנן אמר ר' יודא *תברא מי ששנה זו לא
שנה זו רבא אמר כולה רבנן היא וברשות
שמירת קדירות קבל עליו בעל החצר ואפילו
נשברו ברוח: הכנים פירותיו לחצר בעל
הבית וכו': אמר רב ילא שנו אלא שהוחלקה בהן *אבל אכלה פטור מאי
מעמא *הוה לה שלא תאכל אמר רב ששת אמיא *כי גיים ושכיב רב אמר
להא שמעתא דתניא *הנותן סם המות לפני בהמת חבירו פטור מדיני
אדם וחייב בדיני שמים סם המות הוא דלא עבידא דאכלה אבל פירות
דעבידא דאכלה בדיני אדם נמי מיהייב ואמאי הויה לה שלא תאכל אמרי הוא
הדין אפילו פירות נמי פטור מדיני אדם והא קמ"ל דאפי' סם המות נמי דלא
עבידא דאכלה חייב בדיני שמים ואיבעית אימא סם המות נמי באפרוחא דהיינו
פירי: מיתבי *האשה שנכנסה לטחון חטים אצל בעל הבית שלא ברשות
ואכלתן בהמתו של בעל הבית פטור אם החוקק חייבת ואמאי נימא הויה לה
שלא תאכל אמרי ומי עדיפא ממתניתין דאוקימנא שהוחלקה בהן ודקארי לה
מאי קארי לה אמר לך בשלמא מתניתין קתני אם החוקק בהן שהוחלקה בהן
הוא אבל הכא קתני אם החוקק ולא קתני בהן אכילה הוא דקתני ואידך
אמר לך לא שנא ת"ש הכנים שורו לחצר בעה"ב שלא ברשות ואכל חמין
והתרוז ומת פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואמאי ה"ל שלא
יאכל אמר רבא ברשות אשלא ברשות קרמית ברשות שמירת שורו
קבל עליו ואפי' חנק את עצמו: איבעיא להו היכא דקביל עליה
נטירותא מהו *הדנפשיה הוא דקביל עליה או דלמא אפילו נטירותא דעלמא
קביל עליה ת"ש דתני רב יהודה בר סימון בנזקין דבי קרנא הכנים פירותיו
לחצר בעל הבית שלא ברשות ובא שור ממקום אחר ואכלן פטור ואם
הכנים ברשות חייב מאן פטור ומאן חייב לאו פטור בעל חצר [וחייב
בעל חצר] אמרי לא פטור בעל השור וחייב בעל השור ואי בעל השור
נקט סם המות אפי' שהיתה אכילה

לגמרי מן העולם אפי' פטור מדיני אדם: שנכנסה *טחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משכר כרמיס לרין רשות:
או דלמא אפי' מעמא נפי. וז"ל דלפילו נשברו כרות מנזיה אמר לעיל דקביל וי"ל דמעעיל ליה חי דחוי בעלמא או לא ועי"ל
נטירותא דעלמא כגון כהמות של אחרים דלא מסיק אדעתיה שיכנסו בחצרו ויגחו את שורו של זה מעעיל ליה אכל אם ילא
השור חוץ מחצרו של בעל הבית וכו' וז"ל דמעעיל ליה דהא פשיטא דמקבל עליה נטירותא אפילו מעלמא כיון שילא חוק לחצר:
מאי *או פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וז"ל וילך ויתבע מעלם השור ויש לומר כגון דההוא שור היה של חרש שוטה
וקטן דלאו בני משלומין נינהו א"ר זה יתבע מעלם החצר ובעל החצר יתבע מעלם השור:

והוה *הוה *שלא תאכל. אין לפרש
לכך פטור דחשיב כרות
שאינה מנזיה דהא לקמיה אמרינן
דברשות חייב גבי היה אוכל חמין
והתרוז ומת משום דברשות מקבל
עליה נטירותא ומה בכך והלא ש"ח
פטור כרות שאינה מנזיה כדפי' ברש
המניח (ועיל דף ט'): אלא היינו טעמא
כיון שנמתכין מביא עליו דבר
שמיקו אינו ראו' זה להחייב בכך:
באפרוחא. והא דלא אשמעינן
בשאר פירות לרבותא
נקט סם המות אפי' שהיתה אכילה

לגמרי מן העולם אפי' פטור מדיני אדם: שנכנסה *טחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משכר כרמיס לרין רשות:
או דלמא אפי' מעמא נפי. וז"ל דלפילו נשברו כרות מנזיה אמר לעיל דקביל וי"ל דמעעיל ליה חי דחוי בעלמא או לא ועי"ל
נטירותא דעלמא כגון כהמות של אחרים דלא מסיק אדעתיה שיכנסו בחצרו ויגחו את שורו של זה מעעיל ליה אכל אם ילא
השור חוץ מחצרו של בעל הבית וכו' וז"ל דמעעיל ליה דהא פשיטא דמקבל עליה נטירותא אפילו מעלמא כיון שילא חוק לחצר:
מאי *או פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וז"ל וילך ויתבע מעלם השור ויש לומר כגון דההוא שור היה של חרש שוטה
וקטן דלאו בני משלומין נינהו א"ר זה יתבע מעלם החצר ובעל החצר יתבע מעלם השור:

הכא